

MEGNYERŐ STÍLUSSAL

Augusztus 22., szombat délután

Krisztus szolgálata éles ellentétben állt a zsidó vének szolgálatával. A hagyományok és a formaságok tiszteletben tartása teljesen megfosztotta őket a valódi gondolkodási és cselekvési szabadságtól. Mindig rettegtek a tisztátalanságtól. Nemcsak a pogányoktól, hanem saját népük többségétől is távol tartották magukat, hogy elkerüljék a „tisztátalanul” való érintkezést. Nem keresték javukat, barátságukat sem igyekeztek megnyerni. Mivel állandóan ezek a dolgok foglalkoztatták őket, gondolatviláguk beszűkült, életük egyetlen pont körül forgott. Példáuk az önzést és a türelmetlenséget táplálta a nép minden rétegében.

Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé. Miközben a legmesszemenőbbeken tiszteletet tanúsított Isten törvénye iránt, megfeddte a farizeusok tettettet kegyességét, és megpróbálta a népet megszabadítani az értelmetlen szabályok kötelékétől. Le akarta rombolni a társadalom különböző osztályait elválasztó falakat, hogy egymáshoz közelíthesse az embereket, mint egyetlen család gyermekeit. Megjelenése a menyegzői ünnepen lépés volt ebbe az irányba. – *Jézus élete*, 150. o.

Jézus szerény körülmények között jött világra. Szegény születű volt. A menny Fensége, a dicsőség Királya, az egész angyalsereg Parancsnoka megalázva magát fogadta el emberi mivoltát, és a szegénységet és a megalázottságot választotta. Nem voltak olyan lehetőségei, amelyeket a szegények nem élvezhetnek. Fárasztó munka, nehézségek és nélkülözés között élte mindennapjait. „A rókáknak barlangjuk van – mondta –, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.” (Lk 9:58)

Jézus nem hajszolta az emberek csodálatát és dicséretét. Ő nem parancsolt semmilyen hadseregnek. Nem uralkodott földi birodalmon. Nem kereste a gazdagok és a világ által megbecsültek kegyét. Nem

igényelt helyet a nemzet vezetői között. Egyszerű emberek között élt. Semmibe vette a társadalom mesterkélt megkülönböztetéseit. Figyelmén kívül hagyta az arisztokrata születést, a gazdagságot, talentumot, tanultságot és rangot ...

Együtt evett a vámszedőkkel és a bűnösökkel, és az egyszerű emberek közé vegyült, de nem azért, hogy lealacsonyodjék hozzájuk, és világias legyen, hanem hogy tanítás és példa által megmutassa nekik a helyes elveket, és kiemelje őket a földhözköötöttségükből és romlottságukból. – *A nagy Orvos lábnymán*, 197. o.

Korunkban sokkal több alkalom nyílik a minden rendű-rangú és sokféle nemzetiségű emberrel való kapcsolatteremtésre, mint amennyi Izraelnek volt. Ezerszer több lehetőség van utazásra.

Krisztushoz hasonlóan a magasságos Isten követéinek is el kell helyezkedniük azokon a nagy forgalmú utakon, ahol találkozhatnak a világ minden részéből jövő, arra elhaladó tömeggel. És hozzá hasonlóan – az ént Istenbe rejtve – kell vetniük az evangélium magját, feltárva másoknak a Szentírás drága igazságait. A mag aztán mély gyökeret ver az emberek szívében, és kikel, hogy örök életet teremjen. – *Próféták és királyok*, 73–74. o.

Augusztus 23., vasárnap – Nyitottság az evangéliumra

Új módszereket kell bevezetnünk. Isten népének fel kell ébrednie napjaink szükségleteire. Az Úrnak vannak emberei, akiket elhív szolgálataiba – férfiak, akik nem olyan élettelen módon viszik előre a művet, mint ahogy a múltban történt.

Nagyvárosainkban az üzenetnek mint égő lámpának kell előretörnie. Isten támaszt e mű számára munkásokat, és angyalai járnak majd előttünk. Senki se akadályozza meg ezeket a menny által rendelt férfiakat. Ne tiltsátok őket! Az Úr bízta meg őket a munkájukkal. Olyan erőteljesen szóljon az üzenet, hogy a hallgatókat meggyőzze. – *Evangelizálás*, 70. o.

Nagy bölcsesség kell az emberekhez közeledéshez, és ahhoz is, hogy számot adjunk a bennünk élő reménységről. Mi is az a reménység, amelyről számot kell adnunk? Az örök élet reménysége Jézus Krisztus által. Túl sokat időzöl különleges eszméknél, tantételeknél, a hitetle-

nek szíve pedig kemény marad. Ha megkísérled, hogy hatást gyakorolj rájuk, olyan, mintha hideg vasat akarnál formálni.

Állandóan bölcsességre van szükségünk. Tudnunk kell, hogy mikor beszéljünk, és mikor hallgassunk. Azonban mindig tökéletes biztonsággal beszélhetünk az örök élet reménységéről! S ha a szív meglágyul, és Jézus szeretete árad belőle, a kérdése így hangzik majd: „Uram, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” – *Evangelizálás*, 247–248. o.

Krisztusnak a szamáriai asszonnyal a Jákób kútjánál folytatott beszélgetése meghozta a gyümölcsét. Miután az asszony Jézus szavait hallotta, azonnal befutott a városba az emberekhez, és így szólt hozzájuk: „Gyertek, lássatok egy embert, aki megmondott nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?” Vele is mentek, hallották Jézus beszédét, és hittek benne. És mivel többet akartak hallani tőle, kérelték, hogy maradjon náluk. Jézus náluk is maradt még két napig. „És sokkal többen hittek a maga beszédéért.” (Jn 4:29, 41)

Mikor tehát Jézus tanítványait elűzték Jeruzsálemből, közülük néhányan Szamáriában találtak biztos menedéket. A szamáriaiak örömmel fogadták az evangélium hírnökeit, és a megtért zsidók bőségesen arathattak azok között, akik egykor a legelkeseredettebb ellenségeik voltak. – *Az apostolok története*, 106. o.

Jézus így világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs fajkülönbség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze együnkinktől sem” (Csel 17:26–27). – *Az apostolok története*, 20. o.

Augusztus 24., hétfő – Más hozzáállással

Kérem Krisztus evangéliumának hírnökeit, hogy soha ne bátortalanodjanak el, ne nézzék a legmegátalkodottabb bűnöst se úgy, mintha Isten kegyelme őt már nem érhetné el. A látszólag reménytelen is elfogadhatja még az igazságot szeretetből. Ő, aki az emberek szívét úgy vezeti,

mint a folyóvizet, a legmegátalkodottabb és legönzőbb lelket is Krisztushoz vezetheti. Van-e valami, amit Isten ne tudna megtenni? „Beszédem – szól az Úr –, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldtem.” (Ésa 55:11) – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

Az Úr csodás. Szeretettel, irgalommal és együttérzéssel teljes. Felajánlja nekünk barátságát, azt, hogy velünk együtt jár az élet rögös útjain. Így szól hozzánk: „Én vagyok a te Urad, Istened. Járj velem, és akkor én fogom megvilágítani előtted az utat.”

Amikor valaki a terheivel, gyengeségeivel és aggodalmaival Jézus elé megy, Ő a menny magasságából felajánlja, hogy baráti, útítársi rangra emeli őt. A gyermekének tekinti, végül pedig minden idők legértékesebb örökségében részesíti, sokkal dicsőségebb koronát ad neki annál, amit a föld leghatalmasabb királyai valaha is viseltek. – *Lift Him Up*, 98. o.

Krisztus ismerte ennek a nőnek a helyzetét. Tudta, vágyik találkozni vele, és úgy intézte, hogy az útjába kerüljön. Vigaszt nyújt bánatára, élő példáját adhatja a leckének, amit meg akart tanítani. Ezért hozta el tanítványait erre a vidékre. Azt akarta, hogy tudják, milyen tudatlanság honol az Izrael földjével határos városokban, falvakban. Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken...

Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna. – *Jézus élete*, 400. o.

Mária cselekedete pontosan azt a tanulságot szolgáltatta, amire a tanítványoknak szükségük volt annak megértéséhez, hogy Krisztus szívesen veszi, ha kifejezik szeretetüket iránta. Hiszen Ő mindent jelentett számukra, de a tanítványok nem fogták fel, hogy nemsokára távozik közülük, és többé nem fejezhetik ki hálájukat az Ő szeretete iránt. A mennytől elszakadt, emberi testben élő Jézus magányát sosem értették meg teljes mértékben...

Ahogy telt az idő... már nem ítélkeztek Mária fölött, hanem önmagukat kárhoztatták. Ő, bárcsak visszavonhatták volna dorgáló szavakat, és azt, hogy a szegényeket többre értékelték a Krisztusnak ajánlott ajándéknál! Ezt a keserűséget akkor érezték igazán, amikor a keresztről le kellett emelniük Uruk megtört testét. – *Conflict and Courage*, 307. o.

Augusztus 25., kedd – Szeretettel képviselni az igazságot

Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzen alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Jézus előttünk megnyilvánult szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk a világgosságát, hogy sugarait szétárasszuk...

Nem kell okvetlenül pogány országokba elmennünk, és otthonunk szűk körét sem kell otthagynunk – ha kötelességünk odafűz –, hogy Krisztusért dolgozhassunk. A családban, a gyülekezetben, rokonaink és ismerőseink, sőt, még ügyfeleink körében is munkálkodhatunk Jézus Krisztusért.

Üdvözítőnk földi életének nagyobb részét türelmes munkával töltötte a názáreti kis ácsműhelyben. Szolgáló angyalok vették körül az élet Urát, mikor munkások és földművesek között járt-kelt, fel nem ismerve, tiszteletadás nélkül. Az Üdvözítő egyszerű foglalkozása közben is éppoly hűségesen teljesítette küldetését, mint amikor beteget gyógyított, vagy a viharos Galileai-tenger hullámain járt. Hasonlóképpen haladhatunk mi is Jézussal, és dolgozhatunk vele alacsony sorsban és alsóbbrendű kötelezettségeink teljesítése közben is. – *Jézushoz vezető út*, 81. o.

Pál tehát második levelében igyekezett tanításainak ezt a hamis értelmezését helyreigazítani és igazi álláspontját megvilágítani. Ismét kifejezte őszinteségükbe vetett bizalmát. Háláját tolmácsolta, amiért erős hitük van; hogy olyan nagy szeretettel viselkednek egymás és Mesterük műve iránt. Azt is közölte velük, hogy nagy türelmük és állhatatosságuk a hitben lehetővé tette, hogy minden üldözésnek és kísértésnek bátran ellenálljanak, amit például állított más gyülekezetek elé.

Most azután a figyelmüket ráirányította Krisztus visszajövetelének időpontjára, és utalt arra, hogy Isten népe akkor majd minden gondjától és nehézségétől megpihen. – *Az apostolok története*, 264. o.

Krisztus fel tud használni, hogy türelmesen és kitartóan fáradozunk a bűnben pusztulók ezreiért, akik szétszórtan élnek a föld országaiban, mint hajóroncsok a lakatlan partvidéken. Jézus munkájában részt kell vennie mindenkinek, aki osztozni akar a dicsőségében. Ezért segítsék a gyengét, elesettet, elcsüggedtet.

Akik e munkához hozzálátnak, szüntelenül tanulmányozzák Krisztus életét. Legyenek nagyon buzgók, összes képességüket vessék latba az Úr szolgálatában. Az önzetlen igyekezet értékes eredményeket szül. A nagy Tanító a legmagasabb nevelésben részesíti őket. De akik nem adják tovább a nyert világosságot, idővel rájönnek, hogy félelmetes veszteség érte őket. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 31–32. o.

Augusztus 26., szerda – Az elfogadás alapja

Még a mai romlott társadalomban is vannak nagy dolgokra képes lelkék, akik Krisztust képviselik az „elveszett drágakincs” által. A Megváltó mindent odaadott, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket, és hogy visszaszerezhesse az általa nagyra becsült igazgyöngyöt. És mi nem állunk készen együttműködni vele e nagy munkában? Milyen áldozatokat hozhatunk meg?

Figyelembe véve, hogy Krisztus akkor halt meg értünk, amikor még bűnösök voltunk, meg kell értenünk, hogy mennyire vágyik megáldani bennünket azért, hogy a magunk során áldás lehessünk mások számára. – *Lift Him Up*, 353. o.

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta. Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljessé lett bennünk. Erről ismer-

jük meg, hogy benne maradunk, és Ő mibennünk, mert a maga lelkéből adott minékünk.” (1Jn 4:8–13)

Az Úr akarata, hogy az üzenet, amelyet szolgálainak adott, ezt művelje, végezze el emberi ügyvivői szívéen és lelkén. Az egyház életének folytonossága függ attól, hogy a tagok mindenekfelett szeressék Istent és embertársaikat, mint önmagukat. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 94–95. o.

Isten szava a mértékünk, hitvalló népe mégis mennyire eltávolodott ettől! Vallásos hitünk ne legyen csupán elmélet, hanem elengedhetetlen gyakorlat is. A tiszta és szeplőtlen vallás nem tűri meg, hogy lábbal tapossuk az Úr legkisebb teremtményeinek jogát, még kevésbé testének részei és családunk tagjainak jogát. Isten a szeretet, és aki benne él, szeretetben él. A világi önzés légköre, amit némelyek mint valami felhőt visznek magukkal, lehűtve a levegőt, melyet mások beszívnek, megbetegíti és gyakran halálra hűti a lelket...

Krisztus vallása több a pusztá beszédnél. Krisztus igazságossága, életszentsége tiszta, önzetlen indítékból fakadó, helyes tettekből és jó cselekedetekből áll. A külső igazságosság, amíg hiányzik a belső ékeség, hiábavaló lesz... Ha nem él bennünk az Úr világossága és szeretete, akkor nem az Ő gyermekei vagyunk. Ha nem Krisztussal gyűjtünk, akkor szétszórunk. Mindnyájan hatunk másokra, és ez kihat örök sorsunkra, jelenlegi és jövőbeli javunkra vagy pedig örök veszteségünkre. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 528. o.

Augusztus 27., csütörtök – Szeretettel bemutatni az igazságot

Pál az Isten ítélőszéke előtt kéri fel Timótheust, és parancsolja meg neki, hogy az Igét hirdesse, ne pedig emberek beszédeit és szokásait. Legyen kész minden kínálkozó alkalommal bizonyosságot tenni Istenről, akár nagy gyűléseken, akár családi körben, úton vagy otthon, barátoknak vagy ellenségnek, biztonságban vagy nehézségek között, veszélyek, gyalázat és veszteségek között.

Timótheus szelíd lelkű, engedékeny természetű volt. Miután Pál félt attól, hogy e tulajdonságai miatt visszariad munkája lényeges részétől, felhívja, hogy a bűnt hűségesen feddje meg és élesebben intse meg azoknál, akik súlyos bűnöket követnek el. Azonban ez „teljes béketű-

réssel, tanítással” történjen. Mutassa be Krisztus türelmét, szeretetét, és az Ige igazságaival magyarázzon és erősítsen.

A bűnt gyűlölni és feddeni, egyszersmind részvétet és gyengédséget mutatni a bűnös iránt: nagyon nehezen megvalósítható feladat. Minél komolyabbak saját erőfeszítéseink a szív és az életszentség elérésére, annál erősebben érezzük a bűn súlyát, és annál erősebb lesz az ellenszenvünk iránta. Óvakodjunk a helytelen szigorúságtól, a bűnös-szel szemben mégis legyünk óvatosak, hogy ne tévesszük szem elől a bűn nagy horderejét. Szükséges, hogy Krisztushoz hasonló türelmet és elnézést tanúsítsunk a tévelygővel szemben – de az a veszély is fennáll, hogy olyan nagyon türelmesek vagyunk tévelygése iránt, hogy az illető azt gondolja, ő nem is érdemel feddést, és elutasítja mint indokolatlan és igazságtalan figyelmeztetést. – *Az evangélium szolgálói*, 30. o.

A példázat szerint a legkorábban felfogadott munkások meghatározott összegért vállalták el a munkát, és megkapták a megszabott összeget. Semmivel sem többet. A később felfogadott munkások bíztak a gazda ígéretében, amely így szólt: „ami igazságos, megkapjátok”. Azzal mutatták ki a bizalmukat, hogy nem érdeklődtek a bérük felől. Bíztak a gazda igazságos és méltányos voltában, és nem teljesítményük szerint kapták a jutalmat, hanem a gazda bőkezűsége szerint.

A Mindenható azt szeretné, ha mi is a bűnöst megigazító Istent látnánk benne. Jutalmát nem érdemeink szerint adja, hanem „eleve elvégzése szerint, amelyet megcselekedett Krisztus Jézusban, a mi Urunkban”. „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket” (Eféz 3:11; Tit 3:5); és azokért, akik bíznak benne, hogy „véghetetlen bőséggel mindene- ket” megcselekszik, „feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). – *Krisztus példázatai*, 397. o.

Amikor még szeretetlenek és összeférhetetlenek voltunk, gyűlöltek és egymás között gyűlölködők, mennyei Atyánk már irgalmas volt hozzánk. „De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit 3:3–5) Ha tehát az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nemcsak azok iránt tesz bennünket barátságosakká és szívélyesekké, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és a rosszindulatúak iránt is.

Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas pozíció, nem a születés, a nemzetiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket a mennyei család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek a szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged; míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. Egyedül a Szentlélek adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszakkal szemben tanúsított barátságos magatartás és a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, a menny királyi családjának ismertetőjele. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei a küldetésüket igazolják. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 75. o.

Augusztus 28., péntek – További tanulmányozásra

Evangelizálás, „A tevékenység és a lelkiesség viszonya” című alfejezet, 356. o.